

A. S. BARDAL. KONTORSTIMMAR FRÅN 2 TILL 4 ENDAST EFTERMIDDAGEN. Bostadstelefon: Garry 321—Garry 763

ECZEMA SPECIFIC. Botar fullständigt eksem, salt eksem, barbers eksem, revorm, gamla sår, brand och kyskr, röst bita, black heads, förgiftningar från bärja eller färger och många andra hudsjukdomar.

LAND. Vi hava prärie- och mixfarming land i Manitoba, Saskatchewan och Alberta för kontant eller skördebetalningar. Efterskriv vår 64 sidor starka katalog. Den är full av gottkop, som skola fylla edra behov.

THE WALCH LAND CO. Northern Crown Bank bldg.

LÄKARE. BJÖRNSSON & BRANDSON. LÄKARE. Kontor: 701 Lindsay Building. Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen.

DR. J. STEFANSSON. Inlände specialist på ögata, öron, näsans och strupens sjukdomar. 401 BOYD BUILDING, Hörnet af Portage och Edmontan.

DR. B. GERZABEK. 415-417 Pritchard Ave., Winnipeg. Telefon St. John 474.

DR. R. L. HURST. Medicin av Royal College of Surgeons, England. Licensiat av Royal College of Physicians, London. Specialist: bröst, närv och kvinnosjukdomar.

DOKTORS. Boulanger och Boissonneau. Läkare och Kirurger. Dr. Boulanger, post graduate från sjukhus i Paris och London.

SVENSK LÄKARE. Dr. S. C. Peterson. Physician and Surgeon. 401 McARTHUR BLDG., Winnipeg. Tel: Kontor M. 4782. Bostad G. 2735

UPPFINNARE. Skriv till mig idag och erhåll listan över uppfinningar, som behövas och min illustrerade bok om patenter på svenska språket. De sändas FRITT.

H. J. SANDERS. PATENTADVOKAT. 105 Weber Building, La Salle & Van Buren Sts., Chicago, Ill.

ELMWOOD ELECTRIC CO. Elektriska kontraktörer. A. SADDINGTON - MANAGER. Specialt uppbyggda apparater för ledningar för ljus och lampor i förtägliga hus. Lampor liksom alla elektriska apparater.

KONSTGJORDA LEMMAR. införas tullfritt. SOLDATER och andra, som behöva trycka, böra skaffa sig de bästa som kunna erhållas. De varken skava, överhettas eller suga änden av den avtagna lemmen.

Dr. McFARLEN. 312 Nain Avenue. Tel. St. John 558 (Ovanför Elmwood Drugstore) Kontorstid 3-4 och 7-8

JANINAS HJÄRTA. Av Marika Stjernstedt.

(Forts. från föreg. nr.) En lugn glider ur ett hår — nej, hon hade inte tillåtit hans fingrar att snudda vid sina lockar, men hennes leende hade dock antytt att hon ej var främmande för hans tanke... Nu sitter hon bredvid sin far i vägen, tala de till varandra? skratrar hon? berättar hon oförbehållsamt, med lustiga anmärkningar om alla? Inte o-möjligt. Eller är hon trött och blickar tyat ut över de belysta trottoarerna och har redan lågt undan tanken på denna afton såsom något för brutat... Om torsdag ska han veta det, han ser det genast på hennes ansikte. Var ni nöjd med er kväll? ska han fråga... Han tänker på den ädel teknade skuldern och på det smala lilja pärllabsbandet kring hennes hals.

UR JANINAS ANTECKNINGAR

Paris, oktober 1903. Nu ha vi då kommit till Paris, den härliga och bekännande staden, den bländande genom sin hälsande, oroaden mångfald av vilken jag ej får njuta tusenddelen.

Pappa är mycket trött, faster ansåg sig vara närmare döden än någonsin och gamla rara Kazia har fullt gån med att gå mellan dem båda och sköta om dem. Jag har begagnat min relativa frihet till att vara mycket ute — att jag går ensam är något som numera intet låsas om. Jag kan ju ej heller hela mitt liv vara beroende av de gamla diverse krämpor, och herre Gud, om de visste hur litet jag gör av min frihet!

Vart skulle jag också ta vägen? Jag har inga närmare vänner, vi känna endast en del landsmän och polska familjer här och de innesluta inte mycken lockelse. Jag går på gatorna, på utställningar, jag går i museer, i kyrkor, i butiker. När jag kommer hem till hotellet, frågar faster var jag varit och jag berättar det. Jag vet ej hur dagarna gå, men tången fort gå de dock. Jag har tänkt föra dagbok om något skulle handa mig — något måste väl handa!

Vi ha var sitt rum och en gemensam salong. Vi bo inte illa. Fasters klagan om penkar är verkligen tröttsam, visst är att vi inte äro rika, men när faster börjar sitt tal om en gammal familjs bedrövliga slut och om den trängande nödvändigheten att jag gifter mig rikt, måste jag skratra.

Ja, Gud vet det slutet och alla människor också. Det vore inte den första kvinnliga existens, som drivit bort bland flarnen och soporna i världen... När jag var barn, lekte jag med en annan liten flicka som hette Marina. Modern satt på en bänk i parken och såg på oss, hennes händer lågo alltid trötta, löst i skötet. Emellanåt sprang Marina från leken hån till sin mor, kysste dessa händer och sade: jag glömmet inte bort dig! och så var hon tillbaka bland oss igen — en lekfull, omsint varelse, snar till gråt... Nu är allt detta borta, modern är död, Marina själv — ingen vet det. En dag följde hon — en man som hon höll av, nu följer hon vilken man som helst. Den stora branden över världen fortär henne.

Hur lever du, Marina? Träffades vi igen, med vilka ord skulle du väl möta mig? Kanske skulle du spörren — och le mot mig med smilande läppar, likt dessa kvinnor från vilka de mina bodja mig bevara mina ögon, spörja: men vad är det då du vaktar så ängsligt? vilka chimärer är det väl ni vaka över, alla visse jungfrur? och min minns väl mer vid graven er kalla kyskhet?... Men då hon vänder sig bort och går igen, kanske berättar hon dock och hon minns något... något gammalt, vill något, vill och över lever fortär henne.

Detta vill jag ginte. Vad betyder det då att man önskar leva? Jag vill ju leva, jag fruktar ju att glida in i den stora tröttheten, den stora meningslösheten, vara enda världiga slut är kulan för pannan. Arbete alltså.

Ja måste finna något som verkligt kräver av mig. Jag har talanger — löjligt! — jag ritat, musicerat, jag har lätt för att lära!... Kanske vill jag studera... nej, nu står jag där igen, bryr mig ju icke om det, kommer inte vidare. Jag plagar mig, jag vet inte vad det är. Någoting är fel, människorna äro inte naturliga, de ljuga för varandra med ansikten och läppar och den som ljugar bäst ser allra mest ut som en ärlig.

Jag kommer ihåg hur Wodzinska, när vi voro där, sade till min far: det är då tid att ni gifter bort Janina. Nu tänker jag på att om hon vore yngre läsa dessa anteckningar skulle hon säkert tillägga: Ser ni, flickan vet inte vad hon vill! Ge henne en man. Så ung och dum är jag inte att jag ej känner detta resonemang.

Men är det möjligt att all ovisshet i ens väsen med ens skulle förbytats i enhet och frid, om blott...? Det ser inte så ut när jag tänker på raden av alla unga giftna kvinnor jag känner! Eller är det möjligt att knappast någon enda träffar den rätte mannen? Janina är tall, säger faster, men hon förklarar inte vad hon menar med det. Jag tror henne för övrigt ej. Självt har hon av nervsvaghet tårar i ögonen om hon blott läser ordet sorgligt i en tidning och allt sådant huvudlöst betecknas som känslighet och gott hjärta. Folk i allmänhet jämenter ju för det minsta och badar i själavårslin sin sysslolo fantasi. Hjäromdagen var gamla fröken Janzons på tal; det går en legend om en högt uppsatt person som älskat i sin ungdom och för vars skull hon förlit sig vid ett ögonblick. Nu är hon 40 år, döv, utstyrd och löjlig; hon har aldrig varit vacker, men trofasthetens gloria bör hon alltså. Jag tänker: sannolikt har aldrig någon annan man friat till henne, illa gumman förlit sig till och lycklig i sin romantiska enlighet, och den har nu gjort henne intressant genom ett halvt sekel. Hon bär den högt uppsatta personens bild i en medaljong, och hanter ut som en trädgårdsmästare.

Du skratrar Janina, sade faster, du har inget hjärta. Nå käraste, det är inte så illa ment. Jag beklagar tvärtom fröken Janzons, om det var meningen; det föll mig gendast ett ögonblick in att hon utan denna historia förlit sig till komligt oemärkt i hela sitt liv, pinsamt obskyr... Och vartof skulle inte hennes älskade kunna få se ut som en trädgårdsmästare? Naturligtvis, vad har jag med det att göra!... Men jag hoppas att det endast ska förnunnas ett mycket ringa fåtal människor erfara något om Janinas hjärta, om att hon kunnat tänka illa... Älska — som andra!

Vi voro i går på operan, pappa och jag. Kära pappa har varit sjuk några dagar, jag har suttit mycket inne hos honom och nu ville han ovillkorligen att jag skulle ha något nöje. Alltså gingo vi på operan. Det var Lohengrin. Rätt nära oss, så att jag mycket väl kunde observera dem, suto en utmärkt vacker ung flicka och hennes föräldrar i en loge. Bakom flickan hade en ung herre, som hon nyligen blivit förlövad med, sin plats. De sågo ut just som alla andra i salongen, som man bör se ut på operan, lugn, liknöjd, bekväm och tillfredsställd.

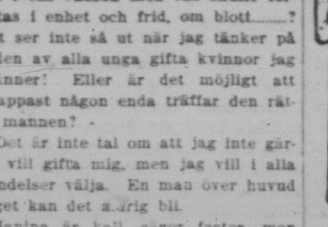
Da kommer jag av en händelse att mitt i en akt, då allas uppmärksamhet är fast på scenen. Han sitter till höjd, alldeles bakom sin fastnöd, hans ansikte är endast några tum från hennes virade flodst, och han lutar sig framåt... Jag ser spånt på honom, hans mun är litet öppen, han minns ej att det finns mer än två i salongen. Och i nästa stund vill han slå armarna om den unga flickan, lyfta henne, bära bort henne som en blom, i samma tunna skära klänning... han springer genom gatorna, bort vill hon, ensam med henne just nu då det inte det ringaste är meningen, vill att de skola få se endast varandra, tala med varandra! Han tål inte mer alla dessa människor omkring dem... Jag ser på dem, jag vill ropa, tårar komma i mina ögon, jag tänker: så är det när en man älskar en kvinna. — Men i nästa nu har han i stället räckt fram sötsaker och han pratar småleende och belevat. Det är som om frestelsen aldrig för en enda glömsk minut kommit honom att frysa till. Det var jag som inbillade mig allsammans, det har ingenting med verkligheten och hans goda parti att göra... Allt blir mig med ens förhålligt i den stora teatersalongen. Orkestern ropar sina starka toner, på scenen sjunga några kanske dumma och elaka människor mitt i landskapet av målad väv för hundrade gången ut sina inlärdä läxor... och jag lågtar endast min väg, långt härifrån till de ödsliga vidderna över vilka mitt hemlands vindar blåsa.

Ja har haft brev från Martha Sienkowska. Hur lever inte hon därbort där allt är oreda, förtryck och hjälplöshet? och hon önskar ingenting annat för sin egen del... När jag minns henne, blir allt svart inom mig, och det gör gott. Solen skiner också i dag, jag vill skynda ut på gatan och köpa blommar, och jag ska betala det dubbla priset för dem, så kan jag alltid göra en stackare glad för ett ögonblick.

I går kväll frågade faster omotiverat: — Men Janina, ser du aldrig den lilla ryska målariinnan som du träffade i Schweiz? och hennes bro? — Var skulle jag se dem, de bo ju icke i Paris. — Det föreföll mig... men jag far väl vilse.

Kära faster, varför skulle du ma fram detta? Sedan jag gick kämpar jag med lusten att gråta av gammalt, illa kvard ångest. Jag har inte hört av dem på flera månader. Olga är inte den som skriver brev i onödan — och Paul... hon önskar jag aldrig därom — vartill skulle det också nytta. Men sedan i går kan jag ej mer släppa dessa

SPEC. TILLBUD. "QVINNAN OCH HEMMET" för 25 cents

QVINNAN OCH HEMMET. För 25 cents. Klipp ut detta och skriv till "QVINNAN OCH HEMMET" Cedar Rapids, Iowa.

inte vad hon vill! Ge henne en man. Så ung och dum är jag inte att jag ej känner detta resonemang. Men är det möjligt att all ovisshet i ens väsen med ens skulle förbytats i enhet och frid, om blott...? Det ser inte så ut när jag tänker på raden av alla unga giftna kvinnor jag känner! Eller är det möjligt att knappast någon enda träffar den rätte mannen?

Janina är tall, säger faster, men hon förklarar inte vad hon menar med det. Jag tror henne för övrigt ej. Självt har hon av nervsvaghet tårar i ögonen om hon blott läser ordet sorgligt i en tidning och allt sådant huvudlöst betecknas som känslighet och gott hjärta. Folk i allmänhet jämenter ju för det minsta och badar i själavårslin sin sysslolo fantasi. Hjäromdagen var gamla fröken Janzons på tal; det går en legend om en högt uppsatt person som älskat i sin ungdom och för vars skull hon förlit sig vid ett ögonblick. Nu är hon 40 år, döv, utstyrd och löjlig; hon har aldrig varit vacker, men trofasthetens gloria bör hon alltså. Jag tänker: sannolikt har aldrig någon annan man friat till henne, illa gumman förlit sig till och lycklig i sin romantiska enlighet, och den har nu gjort henne intressant genom ett halvt sekel. Hon bär den högt uppsatta personens bild i en medaljong, och hanter ut som en trädgårdsmästare.

Du skratrar Janina, sade faster, du har inget hjärta. Nå käraste, det är inte så illa ment. Jag beklagar tvärtom fröken Janzons, om det var meningen; det föll mig gendast ett ögonblick in att hon utan denna historia förlit sig till komligt oemärkt i hela sitt liv, pinsamt obskyr... Och vartof skulle inte hennes älskade kunna få se ut som en trädgårdsmästare? Naturligtvis, vad har jag med det att göra!... Men jag hoppas att det endast ska förnunnas ett mycket ringa fåtal människor erfara något om Janinas hjärta, om att hon kunnat tänka illa... Älska — som andra!

Vi voro i går på operan, pappa och jag. Kära pappa har varit sjuk några dagar, jag har suttit mycket inne hos honom och nu ville han ovillkorligen att jag skulle ha något nöje. Alltså gingo vi på operan. Det var Lohengrin. Rätt nära oss, så att jag mycket väl kunde observera dem, suto en utmärkt vacker ung flicka och hennes föräldrar i en loge. Bakom flickan hade en ung herre, som hon nyligen blivit förlövad med, sin plats. De sågo ut just som alla andra i salongen, som man bör se ut på operan, lugn, liknöjd, bekväm och tillfredsställd.

Da kommer jag av en händelse att mitt i en akt, då allas uppmärksamhet är fast på scenen. Han sitter till höjd, alldeles bakom sin fastnöd, hans ansikte är endast några tum från hennes virade flodst, och han lutar sig framåt... Jag ser spånt på honom, hans mun är litet öppen, han minns ej att det finns mer än två i salongen. Och i nästa stund vill han slå armarna om den unga flickan, lyfta henne, bära bort henne som en blom, i samma tunna skära klänning... han springer genom gatorna, bort vill hon, ensam med henne just nu då det inte det ringaste är meningen, vill att de skola få se endast varandra, tala med varandra! Han tål inte mer alla dessa människor omkring dem... Jag ser på dem, jag vill ropa, tårar komma i mina ögon, jag tänker: så är det när en man älskar en kvinna. — Men i nästa nu har han i stället räckt fram sötsaker och han pratar småleende och belevat. Det är som om frestelsen aldrig för en enda glömsk minut kommit honom att frysa till. Det var jag som inbillade mig allsammans, det har ingenting med verkligheten och hans goda parti att göra... Allt blir mig med ens förhålligt i den stora teatersalongen. Orkestern ropar sina starka toner, på scenen sjunga några kanske dumma och elaka människor mitt i landskapet av målad väv för hundrade gången ut sina inlärdä läxor... och jag lågtar endast min väg, långt härifrån till de ödsliga vidderna över vilka mitt hemlands vindar blåsa.

Ja har haft brev från Martha Sienkowska. Hur lever inte hon därbort där allt är oreda, förtryck och hjälplöshet? och hon önskar ingenting annat för sin egen del... När jag minns henne, blir allt svart inom mig, och det gör gott. Solen skiner också i dag, jag vill skynda ut på gatan och köpa blommar, och jag ska betala det dubbla priset för dem, så kan jag alltid göra en stackare glad för ett ögonblick.

I går kväll frågade faster omotiverat: — Men Janina, ser du aldrig den lilla ryska målariinnan som du träffade i Schweiz? och hennes bro? — Var skulle jag se dem, de bo ju icke i Paris. — Det föreföll mig... men jag far väl vilse.

Kära faster, varför skulle du ma fram detta? Sedan jag gick kämpar jag med lusten att gråta av gammalt, illa kvard ångest. Jag har inte hört av dem på flera månader. Olga är inte den som skriver brev i onödan — och Paul... hon önskar jag aldrig därom — vartill skulle det också nytta. Men sedan i går kan jag ej mer släppa dessa

En appell till kvinnliga arbetare

På grund av den ökade skördearealen i år och den oväntade bristen på kvinnlig hjälp på farmar, står provinsen inför ett allvarligt problem, då det gäller att skaffa kvinnlig hjälp.

Kvinnlig hjälp

Farm- eller stadshem, där det finnes överflöd på kvinnlig hjälp, vare sig dottrar eller jungfrur, böra övertala dylika att skaffa arbete på farm, där bristen på kvinnlig hjälp är akut.

Ökat arbete

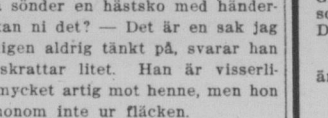
för den redan överarbetade farmarkvinnan. Det är därför nödvändigt att kvinnor lika väl som män acceptera farmarbetet. Faktiskt måste varje man och kvinna, som kan så göra, i år gå ut på farm.

THE BUREAU OF LABOUR DEPARTMENT OF AGRICULTURE Regina, Sask.

OFFENTLIG VARNING

Alla fakta peka mot en allvarlig kolbrist i västern nästa vinter. Ni kanske icke blir i stånd att köpa något slags kol till nägot pris nästa vinter. Eller får ni i bästa fall genom drastiska regler tillåtelset att köpa små kvantiteter åt gången.

SCANDINAVIAN AMERICAN

Linjens volkente Passageriskib "HELLIG OLAV" Avgångstiden vil paa anmödning bliva meddelat av liniens agenter och hovedkontor. Billetter fra Norge kan nu telegraferes till slagt og venner mod betaling av smaa telegramkostninger.

Till skandinaviska farmare

SKEPPA TILL OSS. VI BETALA EXPRESSAVGIFTEN. Om ni önskar den bästa betalning för eder gräddesänd eller nästa kanna till oss. Våra priser äro alltid högst — prov och vikt korrekta och betalningen sänd genast.

The Tungeland Creamery Co., BRANDON, MANITOBA

Hudar Pålsvverk Ull

Om ni önskar snabb betalning för och största förtjänsten på edra pålsvverk, hudar, ull etc., skeppa dem till Frank Massin. Efterskrif priser och fraktsedlar. BRANDON, MAN.

Värdefull Svensk Bok FRITT!

"Goda Råd"

Denna berömda med flera illustrationer försedda läkarebok, som Doktor Leigh skrivit speciellt för svenskar i Amerika, lämnar många värdefulla råd och upplysningar för unga män, omnämner alla för männen sådana sjukdomar, deras följder, förebyggande och hur de kunna botas i hemmet o. s. v. Boken handlar äfven om Livets Hemligheter och borde läsas af hvarje ung man. Om ni varit offer för oförstånd i era unga år, eller systemet blifvit försvagadt genom utsväfningar i senare år, bör ni skriva efter boken. Ni kan blifva återställd till fullkomlig hälsa och styrka genom Dr. Leighs behandling. Boken sändes alldeles gratis och portofritt i försedligt omslag till alla, som insända namn och adress till Dr. L. K. LEIGH, 177 N. State St., D. 14, Chicago, Ill.

Dr. L. K. LEIGH, 177 N. State St., D. 14, Chicago, Ill.